

N:o 25.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 7 april 1892.
— — — — Andra Kammaren den 7 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående befrielse för rust- och rotehållare från skyldighet att bekosta soldats vård å hospital.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 3) utlåtande n:o 3.)
(Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 4) utlåtande n:o 6.)

Till Konungen.

I kongl. resolutionen den 7 februari 1688 stadgas rörande indelt soldats skötsel under sjukdom hemma på roten, att rotehållarne skola »hafva all god omvårdnad för soldaterna», samt vid sådant sjukdomstillfälle »låta hemta fältskären att kurera och se dem på bästa sättet till godo», hvarefter genom kongl. cirkuläret den 4 december 1830 rust- och rotehållare fått sig ålagdt, bland annat, att bestrida kostnaden för de till deras sjuka soldater använda medikamenter, sedan beloppet af densamma blifvit vederbörligen styrkt.

Enligt hvad hos Riksdagen i afgifven motion blifvit upplyst, tillämpas dessa föreskrifter af vederbörande befäl så, att rust- och rotehållare, derest indelt soldat träffas af sinnessjukdom och måste vårdas å hospital, vore skyldige att erlägga hospitalsafgift för soldaten, till dess han erhöle afsked från krigstjensten; och skulle fall hafva

förekommit, då rust- och rotehållare för soldats vård å hospital drabbats af kostnader, uppgående ända till två hundra kronor, — ett missförhållande, hvori rättvisa och billighet kräfde rättelse.

Riksdagen anser väl det vara tvifvelaktigt, huruvida ofvanberörda bestämmelser i fråga om rust- och rotehållares åliggande att bekosta soldats sjukvård under hans vistelse på roten innebära förpligtelse för dem att jemväl bestrida kostnaden för soldatens vård å hospital, men då, enligt hvad ofvan blifvit nämndt, en dylik tolkning af dessa stadganden förekommit, lärer en uttrycklig föreskrift om hvem som har skyldighet att vidkännas ifrågavarande kostnad vara erforderlig.

Då det emellertid skulle för rust- och rotehållare vara ganska kämbart, derest nämnda betalningsskyldighet ansåges åligga dem, samt indelta soldatens egna tillgångar i regel torde vara otillräckliga att vidkännas omförmälda utgift, synes lämpligast att sjuk- och läkarevård å hospital för sinnessjuk indelt soldat må vara fri, helst antalet dylika soldater ej torde vara synnerligen stort och den minskning i inkomster vid hospitalen, som deraf vore en följd, tvifvelsutan blefve ganska obetydlig.

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt, får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huru vida icke rust- och rotehållare må kunna befrias från den skyldighet att bekosta soldats sjukvård å hospital, som nu kan åligga dem, samt huru vida icke, om sådan vård för soldat behöfves, den må vara fri.

Stockholm den 7 april 1892.

Med undersåtlig vördnad.
